

Standpunkt, som jeg nu ser Ministeren gøre gældende for sit Vedkommende. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Justitsminister: „Hvad er Basis for den Paastand?“ „Hvor er Beviset?“ Hvis det ikke er lutter Avisoplysninger, han sidder inde med, maa vi saa ikke faa Beviserne frem paa Bordet, for det er dog en ret grov Insinuation mod en saa stor Gruppe Borgere.

Psykologisk set er det ret interessant her at se Pryglelovens berømte Fader, den Mand, der mere end nogen anden har gjort sig til Talsmand for „læsterlige Klø“, staa op og udslynge en saadan Beskyldning mod Fagforeningerne og deres Repræsentanter. Det er jo egentlig en Beskyldning gaaende ud paa, at der indenfor Arbejdernes Kreds ved den lovlige Justits, som de maa udøve indenfor Kammeraternes Rækker, gør sig lige saa stor en Raahed gældende som den, der ofte er bleven omtalt ved Pryglelovens Behandling i dette Ting. Psykologisk set er det forklarligt, naar man kender Ministerens Stilling til de „læsterlige Klø“, at han kan have denne Opfattelse af Fagforeningerne og deres Ledere, men parlamentarisk set forekommer det mig højst uforsvarligt, at Ministeren fremsætter en saadan Paastand, for saa vidt han ikke har noget meget solidt at lægge til Grund herfor. Den ærede Ministers Adfærd her minder mig om det gamle Ordsprog: „Tyv tror, at hver Mand stjæler“.

Maa jeg i øvrigt efter hele den, som jeg synes, haanlige og misvisende Omtale af Fagforeningerne tillade mig her i dette høje Ting at gøre opmærksom paa, at Fagforeningsbevægelsen i dette Land dog ikke er en Bevægelse, der saaledes paa saa løst et Grundlag bør lægges for Had. Jeg vil minde om den politiske Nytte, som Fagforeningerne i den sidste Snes Aar have bevirket. Jeg vil minde om den rolige Udvikling af Kampen mellem Over- og Underklasserne, som notorisk kun er bleven mulig gennem Fagforeningernes veldisciplinerede Bevægelse herhjemme. Jeg vil minde om den politiske Dygtighed, som ganske sikkert vor Fagforeningsbevægelse har været i Stand til at give den danske Arbejder som Borger og Politiker. Jeg vil minde om den Maade, Fagforeningerne have lært Arbejderne ved Selvhjælp at kæmpe sig opad og fremad, ud af Fattigvæsenets Klør, hjælpe sig til at klare Udgifterne til Kone og Børn uden — som i gamle Dage — i store Skarer at maatte ty til det offentliges Hjælp. Jeg vil minde de

Herrer Repræsentanter der ude fra Landet om, at det er en Kendsgerning, at de Amter og Kommuner, hvor Fagforeningsbevægelsen staa svagest, ere de, der, sideholdte med de andre Amter og Kommuner, vise det største Fattigbudget i Forhold til Befolkningens Størrelse. Det skulle dette høje Tings Medlemmer erindre. Det bør de i alt Fald ikke glemme, at dette har Fagforeningsbevægelsen udrettet, at hvor det offentlige ellers bar maattet træde til for at holde Arbejderen og hans Hjem oven Vand, er det lykkedes os ved Fagforeningsbevægelsen at skaffe Arbejderne en saadan Indtægt, at de Herrer's Fattigudgifter der hjemme i Kommunerne ere bleven mindre, end de ellers vilde have været.

Naar den højtærede Justitsminister i øvrigt talte, som om vore Fagforeninger i Brugen af de Midler, der staa til deres Raadighed, i Almindelighed gik for vidt, tillader jeg mig at protestere. Jeg vil henvise til den Kendsgerning, at i intet Land er Fagforeningsbevægelsen saa udviklet og gennemført som i dette Land, men trods dette er der neppe et eneste Land i Verden, hvor Fagforeningsbevægelsen har færre Udskejelser at opvise end netop her. Der er neppe et Land i Verden, hvor Kampen mellem Arbejdsgivere og Arbejdere ved Hjælp af Fagforeningerne er passeret saa smukt, hvor der i færre Tilfælde har været Udskejelser end netop her i vort Land. Det burde den højtærede Justitsminister vide. Selv om han i tidligere Tider søgte sine politiske Oplysninger i Højres Blade, burde han som politisk Leder i vort Land have fulgt saa meget med, at han vidste dette og ikke havde brugt den Slags Udtalelser, der fremkom her fra ham forleden Dag.

Jeg vil minde om, at et af de bærende Principper i vor Strafferetspleje er Anerkendelsen af de formildende Omstændigheder. Saaledes har det været tidligere, men det synes, som om den højtærede Justitsminister, naar det gælder Arbejdere, der forse sig, vil indføre en ny Æra. Jeg ser saaledes, at Justitsministeren, ifølge Rigsdagstidende, Sp. 408, udtalte følgende: „For øvrigt skal jeg slet ikke skjule, at efter min Opfattelse er det et skærpene Moment i en Voldshandling, naar den benyttes for at krænke en anden Persons Frihed til at udføre sit lovlige Kald“. Det siger den højtærede Justitsminister i den Forbindelse, hvorom der her er Tale. Han synes dermed at tilkendegive her i Tingets Sal for Landets